

der var intet i Vejen for, saa snart dette Forslag var vedtaget, at man da i Henshold til Grundlovens § 32 kunde gaa til en saa fuldstændig Opfyldelse af den, at man endogsaa fik 137 Kredse. Jeg maa tilstaa, at den Slags Fortolkninger forstaar jeg slet ikke. Naar man altsaa ikke forandrer Grundlovens Ord, saa skulde man have Ret til at omdanne Virkeligheden, som man vil. Hvad der skulde gælde over for § 32, maatte da ogsaa gælde over for § 30, som omhandler Valgretsbestemmelserne til Folketinget, eller § 41, som omhandler den aarlige Sammentræden af Folketinget, eller en hvilken som helst anden Paragraf, man vilde nævne i Grundloven. Man skulde altsaa ved en midlertidig Lov — og hvad der kan gives ved Lov, kan ogsaa gives ved foreløbig Lov — altsaa ogsaa maatte ved foreløbig Lov kunne ændre alle disse Forhold, naar man blot ikke rørte ved Grundlovens bestemte Ord og gjorde det derved muligt igen at kunne bringe dem til Anvendelse ved en ny Lov. Er det maatte med saadanne Fortolkningsregler for Dje, at man, som vi have set, har sat sig ud over Bestemmelser i Grundloven, man hidtil i det mindste fandt, der stod i den, baade i §§ 25 og 49. Jeg ser ikke rettere, end at paa den Maade bliver Grundloven blot et Stykke Papir, som ikke faar nogen virkelig Betydning for Ordningen af vore Forhold: vi beholde Skallen, men Kernen bliver tagen bort. Jeg kan derafter meget vel forstaa, at der kan være dem, der mene, at vi overhovedet da slet ikke have nogen Grundlov. Jeg kan dog ikke tro andet, end at det Bevis, den ærede Minister vilde give for, at dette Forslag skulde være overensstemmende med Grundloven, netop maa vise Faren ved at gaa den Vej, som Ministeren anviser, og maa holde Tinget tilbage fra at følge den.

Det Forbilledet, den ærede Minister vilde finde i den lille Lov af Februar 1866, som jo var en ren Velgighedslov, fremkaldt ved de daværende, aldeles presserende Forhold, at vi havde en Befolkning, som ikke var repræsenteret her i Tinget, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, det har allerede det ærede Medlem for Sjælland Amts 5te Valgkreds (Vertelsen) omtalt. Jeg skal heller ikke komme ind paa de Valglove, der ere givne i 1849 og 1867, thi det er jo

givet, at de Forholdstal, som da stode i Grundloven, den af 1849 og den af 1866, ere fuldstændig overholdte i disse Valglove. Det, der altsaa maa være Tale om, er, hvorvidt man har gennemført Velgighedsgrundsaetningen tilstrækkelig. Men i den Henseende har jeg allerede tidligere ytret mig om den. Det er jo klart, at i Valgloven af 1849 fulgte man Grundloven, om end man paa enkelte Punkter afveg noget fra Velgigheden af Hensyn til de geografiske Forhold, og med Hensyn til den anden Lov af 1867 var det jo ogsaa et ganske særegent Forhold, man den Gang stod i, idet man nemlig lod, saa at sige, den hele Valgkredsorden bestaa, da man ikke vilde røre ved den, inden man kom til Folketællingen af 1870; men saa er det jo vist nok, at da der saa fra Regeringens Side blev forelagt et Forslag til Valgkredsens Forøgelse og Omlægning, mente Folketinget, at Tiden endnu ikke var kommen til noget saadant. Naar den ærede Minister der siger, at jeg endogsaa havde været meget stærkt fremtrædende ved at stille Forslaget og ved at føre det igennem, tager den ærede Minister fuldstændig fejl. Jeg udtalte mig den Gang imod den hele Begrundelse, hvorpaa man stillede Dagsordenen, og jeg fremfattede netop den selv samme Anskuelse af Grundlovens § 32, som jeg endnu har og har fulgt gennem alle de Aar, hvor denne Sag har været forhandlet. Jeg sluttede mig til Dagsordenen, men kun med det udtrykkelige Forbehold, at det kun var under de øjeblikkelige Forhold, og særlig under Hensyn til, at vi stode foran et almindeligt Folketingsvalg. Jeg har som sagt der taget mit bestemte Forbehold over for Fremtiden.

Naar jeg ikke kan være enig med den højtærede Minister i hans Betragtning af Grundlovs spørgsmaalet, saa kan jeg naturligvis heller ikke gaa ind paa de mange Hensigtsmæssighedsbetragtninger, som han anførte, de ere jo af aldeles underordnet Betydning. Den højtærede Minister henviste til den Uvished og det Spild af Tid og Kræfter, som der var ved disse lange Valgkredsforhandlinger, men Ministeren maa søge Skylden derfor for en stor Del deri, at Regeringen i saa mange Aar har villet gaa en anden Vej end den, som Folketinget fandt overensstemmende med Grundloven, og da Regeringen endelig gik ind paa denne